

καὶ 'στού χειμῶνος τὴν καρδίᾳ
θερμαίνεις γέροντας λευκοὺς κ' ἀρχίζου τὰ ταξείδια.

Σὺ τόσους σφύρες ἐραστάς
καὶ μαινόμεναι φρονήρεις,
οὐ καὶ σανίδας σεβαστάς
κ' ἄθροια ἐξεγείρεις.

Γὰρ σένα ρήτορες ὠχρῶ
λυσοῦν μὲ τὴν πατρίδα,
καὶ τρέχουν ἄλλοι 'στού κεχρῶ
μὲ μάττα σὺν γαρίδα.

Ἐσὺ κ' ἀπὸ παράθρα κ' ἀπὸ ἠγλῶος ἐξώστας
προβαίνεις μὲ τοὺς ρήτορας καὶ μὲ τοὺς λαοσώστας,
καὶ συναρπάξεις φλογοφόρος,
κυλίξου καὶ χορεύου,
οὐ φαίνεσαι καὶ μαλλιστρῶν,
ἀλλὰ καὶ καθχερῶν.

Δεινὸν τὸ κατὸν ὄμμα σου,
πολύγλωσσον τὸ στόμα σου,
ἀλλὰ πολλὴ κ' ἡ βροῦμα σου.

Π.—Σὲ κ' ὁ Ζαχμῆς ὁ μουγγῶς, ὁ πρῶτος εἰς σιγὴν,
οὐ δύναται φρονεῖν.

Κάκεινος τῆς ἐρατεινῆς ὀρέγεσαι παστάδος,
καὶ μόλις ἀπ' τὸ Μαδουρὶ μᾶς ἦλθε τῆς Λευκάδος
τοῦ κάπνισσ' ἑστὴν Αἰγίνας νὰ πᾶν νὰ φερέψῃ
κ' ἔκει νὰ χουζουρέψῃ.

Ἐσὺ καὶ τὸν μουστακαλὴν
τοξεύεις μὲ θυμὸν πολὺν,
καὶ τῆς Αἰγίνης κοπανᾷς θαλάσσιον ἄερα,
κ' οὔτε καρρὶ τοῦ καίγεται
δ' ἔστι, τώρα λέγεται
καὶ γίνετ' ἔδω πέρα.

Σὺ 'στὸν σβέροο τοῦ καθίζεις,
οὐ καὶ τοῦτον ἐβρῆζεις,
κ' ἀριεῖρας χρωπῶς
τάδε λέγων οὕτω πῶς.

"Ἦμου εἰς τὸ Μαδουρὶ
κ' ἔξω, φίλοι κρατεροί,
βίον ἤμερον κ' ὀκνόν,
κ' ὑπὸ φύλλωμα πυκνὸν
θαλαρῆς κουκουναρίας
μακρῶν ἑλιξ τῆς καρέας
ἐμελέτων καθ' ἐκάστην μὲ τί τῶπιον νὰ φερέψω
κάθε τῆς Λευκάδος φάρι,
κ' ἔσπετομένη πῶς νὰ θρέψω
τοὺς πιστοὺς μὲ κουκουναρί.

Μόνος μευ μακρῶν τῆς τύρβης κ' ἀπὸ κόπους ἐπαχθεῖς
δὲν ἀντικρῶζα τὸν θεῖον,
κ' ἀφανότερος ἰχθύων
ἐπεσκόπουν τοὺς ἰχθύς.

Μετ' ἐμοῦ συνεκινῶναι σιγηλῶ, πρεῖτα πλάσι,
κ' ἔβρεχα τοὺς μύστακάς μου μὲ τὴν ἄλμη τῆς θαλάσσης.

Φ.— Ἐτῆς Λευκάδος ποτὲ τὸ μοιραῖον
ἀκρωτήριον ἕνας ψυχρᾶς
καρτερῆς τῶν πέρις ὄρεον
ἀποκορήμων κ' ἀδένδρουσιν σειρᾶς.

Σιγηλὸς πρὸς τὴν θάλασσαν κύπτει,
καὶ τὰ γκίστρι τοῦ μέσα τῆς ῥίπτει
μήπως πᾶσα καμμιὰ σιναγορίδα
καὶ τὴν στείλῃ 'στὴν φίλην μερίδα.

Οὗτος τώρα καὶ τόσον καιρῶν
μήτε γλώσσαν λαλεῖ μαλλιστρῶν,
μήτε γλώσσαν λαλεῖ καθχερῶν,
κ' ἄλλοι χάσκουσι μ' αὐτὸν τὸν ψαρῶν.

Οὗτος γλώσσαν δὲν ἔχει καμμιάν
'στὸν γλώσσων τὴν φρικτὴν τρικυμίαν,
κ' ὅπως πάντα καὶ νῦν σιγανὸς
γκωσσοκλάστῃ δὲν βγάζει δεινός.

Καὶ θαυμάζ' ἡ κατάπληκτος χώρα
πῶς μὲ μόνῃ τὴν θεῖαν σιγὴν
ἐκυβέρνησε δις ἕως τώρα
τὸν Ρωμῶν τὴν πολὺγλωσσων γῆν.

Τὸν κοιμίζουσι παράφρονες οἰστοί,
ποῦ ζυποῦν τὸν γλωσσῶν μαχητάς,
πλὴν ἐξαίφνης κυττάζει 'στ' ἀγκίστρι
τακλωμένους δὲ τρεῖς Βουλευτάς.

Χαῖρε χαιρε τοῦ λέν κ' ἔλελυθ',
σιγηλῶ Βουλευτῶν ἄλιεθ',
καὶ ροφῶν ἐπιστήμων ψυχρᾶ
σὲ Λευκάδος κ' Αἰγίνης νερά.

'Ἄλλὰ νῦν Βασιλεὺς ἐπιστρέφει
καὶ πυκνὰ διακλύονται νερῆ.
Παραχάσκουσι καὶ τοῦτοι κ' ἔκεινοι,
μὰ κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἄριζην χαιρῶ,
κ' ἔρωτῶ, Περικλῆ, τί θὰ γίνῃ
μὲ τῆς δόλιας Κορδῶνος τὸν γέρο.

Π.— Παῦσε πλέον καὶ στρώσε τὴν ῥάχη
γὰρ νὰ φῆς ὅπως πάντα ὑπερντάχι.

Κοινωνιά, τοῦτέστι μέγα Ξενοδοχεῖον
'στοῦ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ κάμαραις ἐξήντα, μαγειρικὴν ἄρτιαν,
εἰς τοῦ Κρατισκάκη τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
ἐξάσιον τὴν θεῖαν καὶ τέλειον καθ' ἕλα,
λάμπει τὸ κάθε σκευὸς κ' ἡ κάθε κατασάρολα,
κ' αὐτὸ τὸ διευθύνει καὶ νουεγῶς κ' ἀρίστως
ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ δρῶν καὶ ῥεκτης Χρῆστος.

Δέλτα Καλογεροπούλου θεατρικὰ Φωτοσκιάσεις,
ὅπου θέλεις καὶ δὲν θέλεις δις καὶ τρίς θὰ τῆς διαβάσῃς.

Ζιζάνια κ' Ἀγκάθια, τοῦτέστι διηγήματα
Γιῶτα Δημητροπούλου, καὶ διαλεκτὰ ποιήματα.